

Отримано: 27 лютого 2018 р.

Прорецензовано: 1 березня 2018 р.

Прийнято до друку: 19 березня 2018 р.

e-mail: nadina2262@ukr.net

DOI: 10.25264/2519-2558-2018-1(69)/2-19-24

Миронова Т. Ю. Текстові знаки відносно авторського смислу одного із британських текстів (оповідання Г. В. Мортон «Жінки та чай / Women and tea»). *Наукові записки Національного університету «Острозька академія»: серія «Філологія»*. Острог: Вид-во НаУОА, 2018. Вип. 1(69), ч. 2, березень. С. 19–24.

УДК 811.111 – 811.163

Миронова Тетяна Юрївна,
Університет митної справи та фінансів, м. Дніпро

ТЕКСТОВІ ЗНАКИ ВІДНОСНО АВТОРСЬКОГО СМISЛУ ОДНОГО ІЗ БРИТАНСЬКИХ ТЕКСТІВ (ОПОВІДАННЯ Г.В. МОРТОНА «ЖІНКИ ТА ЧАЙ / WOMEN AND TEA»)

Текст як комунікативний продукт-носіє індивідуальної семантики творця розглядається у трирівневному семиотико-лінгво-смысловому аналізі. Наразі наголошено на «текстових знаках» вибраного оповідання, які складаються у парадигму поступового звуження та уточнення стосовно цілісної текстової семантики. Їхня почергова конкретизуюча роль стисло домальовується даними із послідувочої публікації для повноти смыслової картини. Серед них – повний склад дієслівних форм як провідних для семантики англomовного тексту. Досягнута панорама свідчить про випадок незвичайного масованого контрасту «звичності та сталості» особових простих теперішніх форм та «хронікальної точності» особових простих минулих форм, що разом із іншими дієслівними можливостями гармоніюють, підкреслюючи досягнуті результати щодо «вібрування» характерних для оповідання текстових знаків.

Ключові слова: текст як комунікативна одиниця, текстові семиотичні знаки, дієслівні форми, семантика простих теперішніх форм, семантика простих минулих форм, домінанта дієслівних форм, авторські смисли, функціональна грамати́ка.

Миронова Татьяна Юрьевна,
Университет таможенного дела и финансов, г. Днепр

ТЕКСТОВЫЕ ЗНАКИ В СООТНОШЕНИИ С АВТОРСКИМ СМISЛОМ ОДНОГО ИЗ БРИТАНСКИХ ТЕКСТОВ (РАССКАЗ Г.В. МОРТОНА «ЖЕНЩИНЫ ТА ЧАЙ / WOMEN AND TEA»)

Текст как коммуникативный продукт-носитель индивидуальной семантики творца подвергается трехуровневому семиотико-лингво-смысловому анализу. Особое внимание сосредоточено на «текстовых знаках» избранного рассказа, которые собираются в парадигму постепенного сужения и уточнения относительно целостной текстовой семантики. Их поочередная конкретизирующая роль кратко дополняется данными из последующей публикации ради полноты смысловой картины. Среди них – полный набор глагольных форм как определяющих для семантики англоязычного текста. Полученная панорама показывает случай необычного массивного контраста «привычности и неизменности» личных простых настоящих форм и «хроникальной точности» личных простых прошедших форм, что вместе с другими глагольными возможностями гармонизируются, подтверждая достигнутые результаты, относительно «вибирования» характерных для рассказа текстовых знаков.

Ключевые слова: текст как коммуникативная единица, текстовые семиотические знаки, глагольные формы, семантика простых настоящих форм, семантика простых прошедших форм, доминанта глагольных форм, авторские смыслы, функциональная грамматика.

Tetiana Myronova,
University of Customs and Finance, Dnipro

THE TEXTUAL SEMIOTICAL ELEMENTS VS AUTHOR'S SEMANTICS IN A BRITISH TEXT (IN H.V. MORTON'S «WOMEN AND TEA»)

The text as a communicative product and receptacle of the author's individual semantics is analyzed on three levels: semiotic, linguistic, and semantic. Textual semiotic features of the story are in the main focus. They work together in a kind of meaningful continuity that specifies and narrows the textual meaning towards that of the author's semantics. The achieved panorama of their continual narrowing function is supported with the data from our another forthcoming article for the completeness of the results. Among them is the full set of English verbal forms of the story whatever is known as a decisive tool for the author in building up of the content. In the current story, there is a noticeable massive contrast of "habituality" and stability of the finite present simple forms and "detailed chronicity" of the finite past simple forms that get associated with the vibration of the textual semiotic features among the corresponding "habituality" and "specific personal experience" of the author.

Key words: text as a communicative element, textual semiotic features, verbal forms, the finite present simple forms, the finite past simple forms, author's individual semantics, functional grammar.

Постановка проблеми. Знання про текст у площині його комунікативної функції отримують додаткову площину, щойно семиотична картина цього тексту розглядається упродовж його семантичної панорами. При цьому найнадійнішими, матеріально спостережуваними знаками стають, з одного боку, текстові знаки, з другого, – лінгвістичні форми. Втім, остаточне судження про авторську семантику уможливується лише за урахування 7-ми авторських текстових категорій, які, якщо узгоджені текстотворчим пером, то представляють авторську цілісну особистість.

Актуальність. Поточні дослідницькі зусилля розширюють й поглиблюють матеріально спостережувані канали проникнення в цілісну семантику авторського тексту. Подібна робота потребує уважного урахування національно-культурних особливостей досліджуваного текстотворення, зокрема англomовного. Відповідні традиції текстотворення вже тривало складають таку парадигму, що дозволяє, надто потребує, щільного спостереження смыслового розгортання індивідуальних смислів авторського тексту, оскільки глибинно їхня спільнота зростала на повазі та інтересі до авторської особистості як учасника спілкування через текст. Досі ми вирізнили, зібрали разом та дослідили зв'язок між собою 7-ми авторських ан-

гломовних текстових смислових категорій, що підказані розмаїттям автентичних джерел різного часу. Ці смислові виміри незмінно доводять свою корисність упродовж аналізу цілісного англомовного тексту. Вважаємо аналіз робіт англомовних авторів у такий спосіб єдино національно коректним трактуванням, оскільки їхнє текстотворення виросло із відповідного ставлення до книжного слова.

Поточне дослідження, порівняно із попередніми нашими публікаціями, відкриває додаткову площину розгляду цілісного тексту, від якої очікується підкріплення опрацьованого аналізу за 7-ма смисловими текстовими категоріями. Наразі ми здійснюємо текстовий розгляд із одночасною трьохсторонньою увагою та виважуванням співвідношень між а) текстовими знаками аналізованого тексту, б) його 7-ма смисловими текстовими категоріями та в) лінгвістичними формами, що представляють досліджуваний текст. Судження про вибраний випадок авторського письма та мовленнєву текстотворчу особистість отримує розширене підґрунтя, отож, ми сподіваємося, воно набуває більшої відповідності до того, що сповідував та переживав автор.

Мету теперішньої публікації можна розуміти як проникнення в індивідуальну авторську текстову семантику Г.В. Мортонна / *H.V. Morton* на основі зіставлення а) знайдених текстових знаків, характерних для оповідання «Жінки та чай / *Women and Tea*» та б) зібраної картини його дієслівних форм.

Основний матеріал. Характер аналізованого тексту. Оповідання британця Г.В. Мортонна / *H.V. Morton* «Жінки та чай / *Women and Tea*» [21], загалом, вибране серед десятка інших цього автора для порівняння із текстотворенням його сучасника та співвітчизника Дж. Оруелла / *G. Orwell* (1903-1950), та, відповідно, його англомовних американських сучасників Е. Хемінгуея (1899-1961) / *E. Hemingway*, І.Шоу (1913-1984) / *I. Shaw* та інших. Г.В. Мортон як журналіст та втор книг був популярним серед лондонців та прихильників цього міста напередодні та відразу після другої світової війни.

Його читачами були, так би мовити, «upper-middle-class», судячи за тими маленьким речам, які випадково збереглися між сторінками тому Г.В. Мортонна, що колись належав мешканці графства Sussex. Авжеж книжку їй подарували, коли вона була повоєнною випускницею приватної школи для дівчаток. Втім час-від-часу ця британська дама брала її із собою, як приємне улюблене читання, у подорожі в вагоні першого класу до Лондона, де вона затишно проживала в «Royal» готелі у заможному районі столиці на Woburn Place, Russell Square.

Отож, Г.В. Мортон писав свою «сагу» про Лондон (який для нього не «*it*», а «*she*», як улюблена жінка) упродовж свого журналістського життя, починаючи з першого дня, коли керівник із центральної газети надіслав його, молодого репортера, прогулятися столицею та позичив повернутися із чимось, про що варто написати. Відтоді професійний майстер пера ніколи не повертався з прогулянки «empty-handed», а всі історії зібралися у велику книгу, яка виявилася гідною перевидань. Сам автор визнає, що в його роботу увійшли «життєлюбство та піднесене захоплення / *the amount of vitality and enthusiasm*». Щодо Лондона та його мешканців, то його тексти крім зачарування наситилися невисловленим нездоланим духом (який так витончено розрізняв автор та яким пишався), що особливо загострилося, коли жителі столиці – незворушно спокійні – тяжко працювали на вулицях та дахах будівель, щоб якось захистити місто тоді, коли їхнє власне помешкання вже (у 1941 р.) бомбували гітлерівці:

«All these citizens of London, who ... are proud to know that the old resistance to tyranny burns so high in the hearts of their successors... Un analysed and unexpected in the minds of people at this time, is the sure knowledge that a city, even such a city as London, can be rebuilt in a year or two, but the soul of a conquered people is remade only with the blood and the tears of many of miserable generations

/ Всі ці громадяни Лондона ... сповнюють гордощі від того, що старий супротив тиранії все також горить вогнем у серцях їхніх нових та нових поколінь... Раптом несвідомо в головах людей того часу склалося поняття, що місто, навіть таке місто, як Лондон, може бути відбудованим через рік чи два, але душі людей, що зазнали підкорення, відтворюються лише через кров та сльози багатьох подальших нещасних поколінь» [20, с. xx].

Ми наводимо стисло такі **відомості, бо вони додають до загального смислу, що складається навколо кожного уміщеного в книзі оповідання.** Їх запропонував сам автор, бо для нього це було важливо. Стосовно поточного смислового дослідження одного із оповідань загальна смислова атмосфера збірки та ставлення автора до неї пов'язані із наразі досліджуваними «текстовими знаками», із яких деякі отримують особливе семантичне навантаження, перетворюючись у «ключові текстові знаки».

Текстові знаки. Категорія «текстові знаки» енергійно опрацьовується сучасними текстовими дослідниками. Останнім часом вони притягли увагу українських науковців. Зокрема для Н.І. Андрейчук, як і для її наукового консультанта А.Е. Левицького, цікавою стає, «*семіотизація дискурсу*», яку вона досліджує у напрямі «*лінгвокультурної заковданості текстів*» [1, с. 132].

Теперішній особливий інтерес російськомовної лінгвістики до текстових знаків відрізняє її від відповідної світової науки й має певне теоретичне пояснення, яке не дозволяє вважати помічену інтенсивність безумовним прогресом. За одним із найактивніших та плідних в цій площині науковцем В.О. Лукіним (за освітою із Молдови, а за поточною посадою – професор університету в м. Орел) [2, с. 87], «*нежорстко зафіксовані текстові знаки*» покликані стати провідниками в цілісний смисл (наразі мовні форми не розглядаються, про авторський задум та його оригінальність згадується часто, втім дослідник не пропонує ніякої парадигми дослідження індивідуальних авторських текстових смислів так само, на відміну він нас, він не розраховує на велику допомогу текстових мовних форм). В.О. Лукін досліджує текст як сукупність текстових знаків, які б свідчили про його суттєві якості. При цьому «**текстові знаки**» є **одинацями, з яких складається текст** (на відміну від мовних знаків, із яких текст побудований; авжеж, попереджає цей учений, морфологічні, лексичні та синтаксичні аналізи не доводять свій повний успіх у дослідженнях тексту). Будучи прибічником лінгвістики та теорії тексту, які науковець пояснює як ті, що виникли через особливу природу об'єкта вивчення, яку неможна зрозуміти та пояснити, через властивості мовних одиниць, що вивчаються відповідними розділами мовознавства.

У власному дослідженні англомовного тексту ми не наслідуюмо згаданому науковцю за багатьма моментами його теорії, втім приймаємо до уваги певні з тих, що слухні у нашому випадку. Зважаючи на текстову реальність складання, перетинання, накопичення текстових смислів, крім семантики «**власне текстових формальних знаків сильної позиції**» (*1. «заголовок,*

2. підзаголовок, 3. метатекст у тексті, 4. текст у тексті, 5. епіграф, 6. анаграма, 7. прецедентний текст») [2, с. 186-187], завдяки іншим джерелам та науковцям, що звернули на це увагу, ми також ураховуємо семантику «НАВКОЛО-ТЕКСТОВИХ ФОРМАЛЬНИХ ЗНАКІВ ЦІЛІСНОЇ КНИГИ» (8. посвята (присвята), 9. виноска, 10. авторська передмова / *preface*, 11. авторські підписи до прикладених світлин / *captions*, 12. зміст всієї публікації / *contents*) [5, с. 16; 14]. Крім того, значущими для нас стають «ВНУТРІШНЬО-ТЕКСТОВІ ТЕКСТОТВОРЧО-ВАГОМІ КЛЮЧОВІ ЗНАКИ» (а) початок, б) кінцівка, в) інтертекстуальність, г) заголовок, д) метатекст у тексті, е) цитати / цитати-епіграфу).

Із щойно наведеної (у межах згаданого найавторитетнішого англомовного «АРА» [14], думок інших дослідників [2; 5 та ін.] та за власно виявленим позитивним внеском у аналіз цілісної семантики) тришарової палітри можливих текстових семіотичних явищ – різною мірою потенційних «вкладників» смислу в вибудовування текстової семантики – вибраного тексту Г.В. Мортон / *H.V. Morton* «Жінки та чай / *Women and Tea*» [21] стосуються ті, які ми називаємо альтернативною низкою «**текстових семіотичних дослідницьких орієнтирів**» (вони не є самоціллю для нас, але у одному із аспектів скеровують головне дослідження, звідси вони іменуються «орієнтири»).

Наразі нами наводяться унікальні знакові прикмети текстотворення, що отримало текстово-лінгвістичне оформлення як оповідання «Жінки та чай / *Women and Tea*». Сам автор вважав суттєвим дозволити читачам знати про це (особливо вагомі текстові семіотичні дослідницькі орієнтири виділяються більш інтенсивно):

а) назва всієї книги: «*H.V. Morton's London* / Лондон Г.В. Мортон» (неначе він може комусь належати), що в семантиці всієї книги усвідомлюється як **особистісно цінний досвід мешканця столиці, що захоплюється тим, що його оточує:** від ландшафту, зелені, річки, будівель, засобів руху – до власне самих лондонців, усяких – заможних та незаможних, витончених та з простішим світосприйняттям, які плекають надії та розпачливих – та їхнього **стилю життя, до дрібниць дорогим авторів книги.**

б) передмова: «Introduction» складається із двох: «*Introduction*» (1940) [19, с. v-vii] та «*The Battle of London*» (1941) [20, с. viii-xx]. Такий «перелом передмови» пояснюється дуже важливими причинами як текстотворчими, так і суспільно-особистісними. Г.В. Мортон не міг залишити книгу, сповненої «елегантної гордовитості Лондона», із передмовою складеною на самому початку другої світової війни (із передчуттям великої загрози), у змінній ситуації, коли книга мала відплисти до друку в Америку, а автор – перебувати разом із родиною у столиці, що вже руйнується гітлерівським бомбардуванням. Загострена образа людини, що любить Лондон, поєднується із історично нескореним лондонським духом, який охоплює велике місто, навіть тих людей, які ніколи не очікували від себе «*nerve and courage*», коли не одна лондонська домашня господарка продовжує жити в останній незруйнованій кімнаті, у безстекольному / *glassless* вікні якої – її зусиллями – майоріє британський прапор, а терапевт виходить вартувати (як А.Р.Р.) наслідки бомбардування із стетоскопом, який якийсь застосував до нерозірваної бомби, щоб виявити її тип / *listening to the bomb with a stethoscope*, або тих, хто годинами тяжко розгрібає руїни – «*to rescue a dog that could be heard yelping in the ruins of a home*» – для того, щоб розсміятися, як нещасна врятована тварина врешті решт вискочила та невдячно й непатріотично вкусила «старука Джека, британський прапор / *old Jack*». Гумор повсякчас сусідює із мовчазною, незворушною мужністю.

Передмова складає особливий настрій (попереднє первинне згущення та спрямування текстової семантики) щодо звертання до тексту, який можна назвати захопленням тим, як «*danger and emergency have transformed harmless little City clerks into lions; but they must have been lions all the time, only one never suspected it!*» [20, с. viii – xx].

в) широкий епіграф / цитата звучить голосом освіченим, елегантним та безперечним: «*When a man is tired of London he is tired of life; for there is in London all that life can afford* / Людина втомлюється від Лондона, лише коли втомлена від життя; бо в Лондоні є все те, що притаманне життю» (Dr. Johnson [6, с.1-3]). Ці слова в англомовній середі легко пізнавані, бо належать патріарху «англійськості», того, хто скеровував джентльменські смаки своїх співвітчизників та високі стандарти їхнього текстотворення.

в) назва частини книги, що містить оповідання, обіцяє дещо найсуттєвіше в думках та почуттях щодо Лондона» [13, с. 568]: «*The Heart of London* / Серце Лондона», бо «*heart is «centre of a person's thoughts and emotions*» (для порівняння, інші частини стосуються зачарування, яким огортає Лондон, та життя нічної столиці);

г) вузький епіграф до частини книги / цитата передає досвід іншого британця, який пережив зачарування та випробування життям в Лондоні, Дж. Девідсон / *John Davidson* [9, с.1-2], чия любов до столиці була відчайдушна та трагічна: «*An ever-muttering prisoned storm, the heart of London beating warm* / за теплою чарівністю Лондона приховується ледь стримана сила бурі» (John Davidson, «*Ballads and Songs*»);

д) назва оповідання: «Жінки та чай / *Women and Tea*» [21, с. 37-39]: авжеж лондонський «Чайний салон» є переважно жіночий затишок («*No Man's Land*», «*atmosphere was as feminine as that of a perfume store*») для розмов, вихвалень та співчуттів, на відміну від серйозного шотландського місця, де чоловіки поважно суворо ставляться до свого чаювання. Втім у столиці нікому не заборонено бувати у чайній, хоча чоловікам, що супроводжують своїх дам, там нуднувато / «*wearing photographic faces, behaving as men never behave away*». Отож деякі з них проходять лише забирати звідтіля своїх дружин / «*husbands to claim their wives*». Загалом, атмосфера в такому місці «*uplifting and ennobling*», в такому місці усякому бажається бути кращим, навіть передміські дівчата / *enterprising young women*, які так бажають, щоб їхній рахунок хтось сплатив, виглядали ніяк не інакше, як «*Andromeda* [9, с.71] *chained to a cheese cake*». У «Чайному салоні» тихо та мило струмениться лондонське життя, що може поєднати «*Kennington* (робочий район) *with even the best parts of Kensington* (заможний район)».

е) початок оповідання: «*A tea-shop is the milestone that marks the end of a day's work ...*»: відвідування «Чайного салону» є нагорода за гідно проведений день.

ж) кінець оповідання: «*... The tea-shop settled down. The smug child that had united an afternoon's assembly left unnoticed. Over the tea-tables rose again the talk of bridesmaids and husbands and shingles and Maud's hennaed hair. The orchestra played some more Puccini, and a small boy, who had profited by the commotion to seize his fourth éclair, gave an enormous sigh of joy*», що повертає до думки про неможливість порушити затишну атмосферу описаного місця.

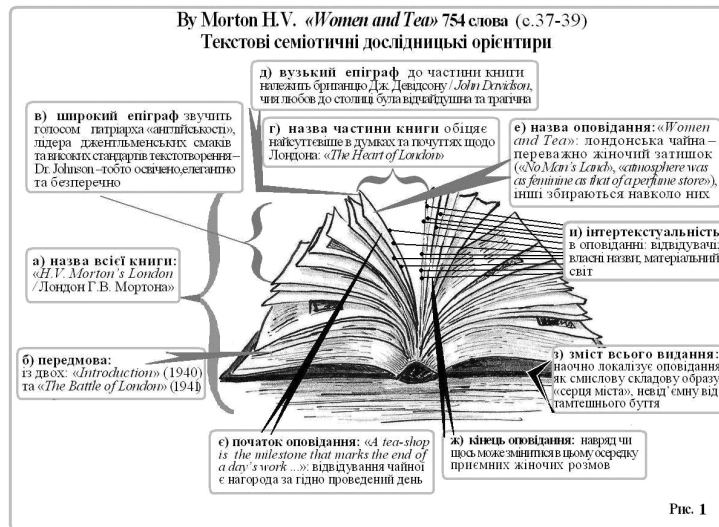

Рис. 1. Текстові знаки оповідання Г.В. Мортон «Women and Tea», що стають значуще супровідними для сприйняття авторського текстового смислу у межах оповідання.

з) зміст всього видання наочно показує місце оповідання як смислової складової незабутнього образу «серця міста», яке для лондонця вібує серед повсякденного оточення, а саме: в лікарні, у парку, на мостах тощо.

и) інтертекстуальні, поняття у загальному користуванні:и*) відвідувачі: *men, women, children, dogs*, (всі разом), (відокремлені групи), *the storyteller*; **и**) власні назви** (освіченого британсько-європейського простору): «*William Morris*», «*John Galsworthy*», «*Kennington*», «*Kensington*», «*Puccini*», «*Benedictines*», «*Cupid*», «*Gruyère*», «*Meringue*», «*Muffin*», «*Crumpet*»; **и***) матеріальний світ** (приємного достатку) матеріали одягу, їжа, напої, зачіски, побутові речі (кілок, дробина, тарілки, стільці), архітектурні деталі, гроші («*bank account*», «*15 shillings*» = £1, 24 pence).

Навколотекстові знаки та внутрішньотекстові знаки починають працювати на семантику твору вже з лицьової обкладинки книги та закінчуються задньою обкладинкою книги. Таке оточення авторського твору є значущим для автора та є складатися знаковим у напрямку читача.

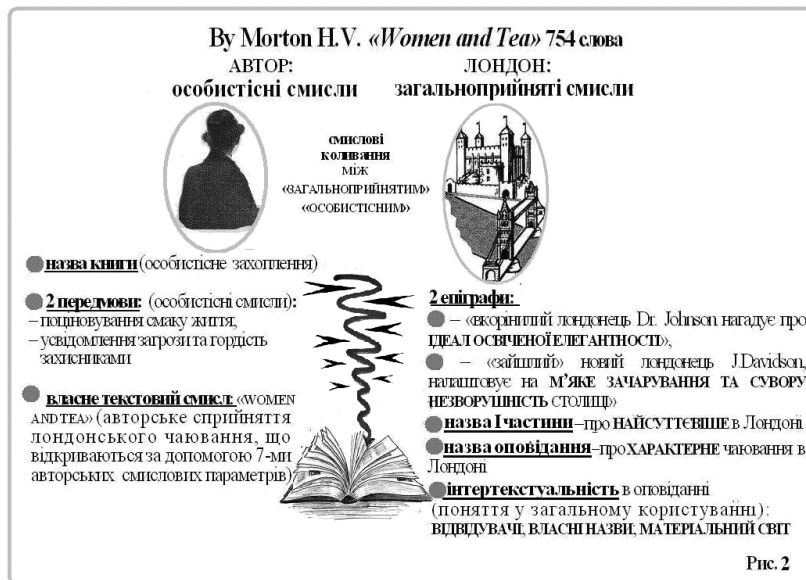

Рис.2: Навколотекстові та внутрішньотекстові знаки оповідання Г.В. Мортон «Women and Tea» знаходяться у стані семантичного коливання між «особистісним» та «загальновідомим», тобто по чергово плавно загострюють та уточнюють відповідні смислові площини у наближенні до того, що повідомляє власне окреме оповідання.

Оповідання Г.В. Мортон «Жінки та чай / *Women and Tea*» [21, с. 37-39] було семантично «підготовано» поступовим **загостренням та уточненням семантики:** навколотекстові та внутрішньотекстові знаки неначе інструменти творця-різьбярка відсікали зайві думки про щойно відкрити книгу. Покроково звужувалися то смисли у загальному користуванні, наразі про Лондон, то унікальні авторські індивідуальні смисли, бо ніхто до прочитання оповідання не може знати, що думає власне автор про цей фрагмент столичного життя. Якщо навколотекстові та внутрішньотекстові знаки один за одним беруть участь у цьому, то власне текст є «авторською боротьбою» з досягнення смислового приросту. Останній відбувається, якщо здійснюється ідеал «смислового приросту» англословного текстотворення, що в тексті досягається за рахунок приборкання, ви-

користання понять у загальному користуванні – як спільного комунікативного ґрунту між автором та читачем – та бажаного прокреслення унікальної авторської текстової семантики. На останню якраз покликані «працювати» – здала наближаючись – навколотекстові та внутрішньотекстові знаки.

Обговорення результатів текстового аналізу. Наразі отримана картина роботи широкого смислового тла, на якому розміщується оповідання Г.В. Мортон «Жінки та чай / *Women and Tea*» [21, с. 37-39]. Оскільки такі результати є лише частиною запропонованого текстового аналізу, що полягає в триєдиному баченні а) текстових знаків, б) 7-ми авторських смислових текстових параметрів та в) дієслівних форм конкретного тексту, а реальний досягнутий обсяг аналізу перевищує формат даної публікації, то варто зв'язати щойно описані дані – про перший «знаковий» етап такої розвідки – із тими («дієслівність» та «7 авторських смислових параметрів»), які увійшли в іншу статтю, для того, щоб стала наочнішою важливість розгляду взаємозалежності того, що можна спостерігати очима (мову, структуру тексту та видання) із прошарками вибудовування текстового смислу, що є мисленнєвим набуттям (а за гармонійного поєднання всіх смислових аспектів під пером зрілих авторів – стає гуманістичною цінністю).

Дієслівність проаналізованого твору прямо не визначається його текстовими знаками, але у загальній смисловій будові вони є неначе дві діаметрально протилежні, втім важливі боки одного семантичного цілого. Коли семантика тексту осмислюється повністю, то сприйняття як текстових знаків (ознаки найзагальнішого характеру), так і мови тексту (найконкретніші ознаки) знаходять певну спільність, а усвідомлення текстового смислу приносить задоволення через відчуття що одна текстова площина неначе витікає із іншої, що на сторінках нічого не залишається непоясненого чи випадкового.

Отож дієслівність розглянутого тексту характеризується провідною роллю активних особових «*The Present Simple forms*» (24 використання), «*The Past Simple forms*» (39 використань), які супроводжуються неособовими дієслівними пасивними формами «*The Past Participle forms -ed*» (24 використань) разом із тривалими формами «*The Process forms -ing*» (23 використань). Отож накопиченнями такого роду складається переважний малюнок «активності» в оповіданні, який звичайно є найвирішальнішим у вибудовуванні смислового «приросту» в англійському авторському тексті.

Відомо, що домінування «*The Present Simple forms*» (24 використання) налаштовує на смисли сталості та незмінності. «*The Past Simple forms*» (39 використань) передає хроніально точну деталізацію того, що ялось було, але більше не відбувається, отож ретельність наведення дій, на авторську думку, важливе та цікаве [11, с. 364]. Навряд чи прихильність цього письменника до двох ділянок із чіткою протилежністю двох дієслівних форм є прикметою його письма. В його іншому ретельно проаналізованому нами оповіданні «*Cabaret*» такого контрасту не помічається [3, с. 180-186; 18].

Спостережене співвідношення двох масивів провідних особових дієслівних форм в одному тексті не є приписаним граматичною теорією як обов'язково нормативне, а є здійсненням функціональних можливостей дієслівних форм, скерованим авторським пером власне в цьому конкретному оповіданні. Цікавим є те, що зазначені провідні особові дієслівні форми із тими переважними смислами, що вони несуть в оповіданні Г.В. Мортон «Жінки та чай / *Women and Tea*», в решті-решт **співвідносяться із тими смислами, що підказані текстовими та навколотекстовими знаками:** така почергова (спочатку *The Present Simple forms* в ¼ обсягу оповідання, після того відповідно в ¾ – *The Past Simple forms*) переважна дієслівність своїм поєднанням (див. рис. 3) **відлунює вже поміченим розмежуванням** «того, що є звичайним для описаного місця» (сталість, висловлена формами *The Present Simple*) та «того, що пережив власне автор» (цікавий, надзвичайний хід подій / послідовність досвіду, висловлена формами *The Past Simple*).

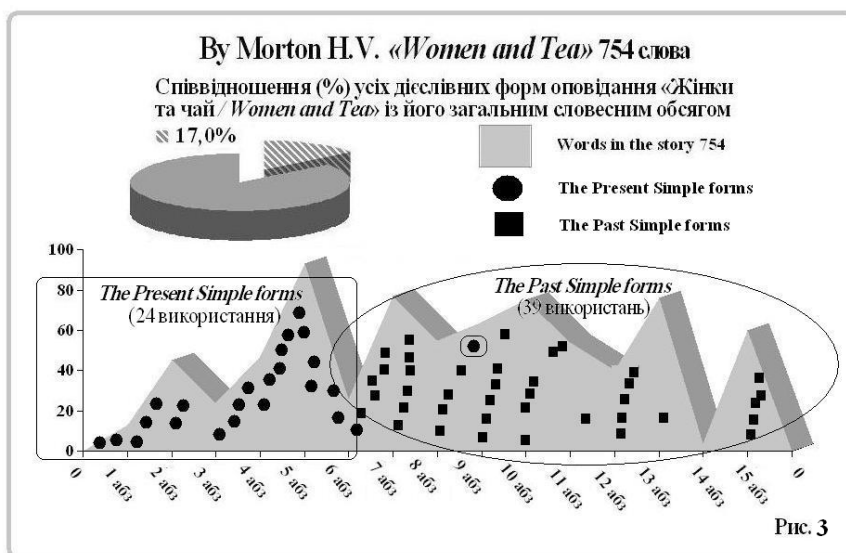

Рис.3: Провідні особові дієслівні форми оповідання Г.В. Мортон «*Women and Tea*» співвідносяться зі смислами, що підказані текстовими та навколотекстовими знаками, стосовно протистояння «того, що є звичайним для описаного місця» (сталість, висловлена формами *The Present Simple*) та «того, що пережив власне автор» (цікавий хід подій / послідовність пережитого досвіду, висловлена формами *The Past Participle*)

Визначення авторської смислової присутності (за 7-ма смисловими авторськими параметрами) у проаналізованому тексті «Жінки та чай / *Women and Tea*» надалі допомагає у розумінні ролі текстових знаків у загальній семантиці цього тексту. Щоб автор не спостерігав у лондонському «Чайному салоні», все вимірювалося його власним сприйняттям, що за

кінцевим рахунком є поясненням вибору мовних форм. Всі ці площини текстового аналізу дозволяють проникнути у смислове багатство цього невеликого тексту та із повною відвертістю познайомитися із самим текстотворцем.

Подальше дослідження. В іншій нашій публікації поточного року ми пропонуємо ширше обміркування інших текстових аспектів, що відкриваються за проведеного тривісного смислового аналізу даного британського оповідання, тоді його складний смисловий зв'язок стає ще більш очевидним.

Література:

1. Андрейчук Н.І. Семіотика лінгвокультурного простору Англії кінця XV-XVII століття: монографія / Н.І.Андрейчук. – Львів, 2011. – 280 с.
2. Лукин В.А. Художественный текст: Основы лингвистической теории. Аналитический минимум / В.А. Лукин. – 2-е изд. – М., 2011. – 560 с.
3. Миронова Т.Ю. Авторські параметри одного з британських оповідань та роль відносно нечастої дієслівної тривалості в їх наповненні / Т.Ю. Миронова // Науковий вісник Східноєвропейського національного університету ім. Л. Українки. Серія : філол. науки, мовознавство. Вип. 19 (268). – Луцьк, 2013. – 212 с. – СС. 180-186.
4. Миронова, Т.Ю. Комунікативна перспектива англомовного авторського тексту / Т.Ю.Миронова – Д.: ДДФА – Вид-во ДДФА – «Свидлер А.Л.», 2015. – 1056 с.
5. Щербицька В.В. Лінгвокогнітивна об'єктивація гендеру автора в англомовному літературному автобіографічному творі XXI століття: автореферат ... кандидата філол. наук (10.02.04) / В.В. Щербицька. – Херсон: ХДУ, 2016. – 21 с.
6. Britannica Concise Encyclopedia / Merriam-Webster Incorp.: in 2000 as Merriam-Webster's Collegiate Encyclopedia // Encyclopedia Britannica, Inc., 2006. – 2115 p.
7. Celce-Murcia, M., Larsen-Freeman, D. The Grammar Book / M. Celce-Murcia, D. Larsen-Freeman // 2-d ed. with Howard Willams. – USA: Heinle & Heinle, 1999. – 854 p.
8. Crystal, D. The Cambridge Encyclopedia of the English Language / D. Crystal. – Cambridge, 1995. – 489 p.
9. Davidson John (1857-1909), Scottish poet and playwright / Encyclopedia Britannica // Encyclopedia Britannica Ultimate Reference Suite. – Chicago: Encyclopedia Britannica, 2010. – 2 p.
10. Folkenflick Robert. Samuel Johnson (1709-1784), British man of letters / Robert Folkenflick, Irvine, professor of English, University of California, author of «Samuel Johnson», biographer // Encyclopedia Britannica / Encyclopedia Britannica Ultimate Reference Suite. – Chicago: Encyclopedia Britannica, 2010. – 17 p.
11. Maclin, Alice. Reference Guide to English / Alice Maclin. – Fort Worth, Chicago, San Francisco: Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1987. – 486.
12. Murphy, Raymond. English Grammar in Use. – Cambridge: UP, 1998. – 328с.
13. Oxford Advanced Learner's Dictionary/4th ed.by A.P. Cowie. – Oxford: OUP, 1989. – 1579 p.
14. Publication Manual of the American Psychological Association, 'Rules for the preparation of manuscripts should contribute to clear communication' / 5th ed. – Washington D.C.: A PA, 2007. – 439 p.
15. Swan, M. Practical English Usage / M. Swan. – М.: Высшая Школа, 1984. – 552 p.
16. Thomson, A.J. and Martinet, A.V. A Practical English Grammar / A.J. Thomson and A.V. Martinet. – Oxford: OU P, 2009. – 383 p.
17. Weissberg R., Buker S. Writing Up Research / R.Weissberg and S.Buker. – N-Y: Prentice Hall Regents, 1997. – 202 p.

Ілюстративний матеріал

18. Morton H.V. Cabaret / H.V. Morton // H.V.Morton's London. – London: Methuen & Co. LTD, 1940. – 436 p. – PP. 342-344.
19. Morton H.V. Introduction / H.V. Morton // H.V.Morton's London. – London: Methuen & Co. LTD, 1940. – 436 p. – PP. v-vii.
20. Morton H.V. Introduction: The Battle of London / H.V. Morton// H.V.Morton's London. – London: Methuen & Co. LTD, 1940. – 436 p. – PP. viii – xx.
21. Morton H.V. Women and Tea / H.V. Morton // H.V.Morton's London. – London: Methuen & Co. LTD, 1940. – 436 p. – PP. 37-39.